

[Ole Espersen]

Men jeg synes nok, at eksemplet haltedede noget. Jeg kan ikke forestille mig, at der i 1982 var tale om, at en regering og regeringspartiet anbefalede at stemme imod en ansøgning i Finansudvalget om en bevilling til opfyldelse af lovmæssige forpligtelser. Jeg går ud fra, at der har været tale om nogle forsvarsbevillinger – måske et led i et forsvarsforlig, det kan jeg ikke erindre – men at ministrene skulle have anbefalet regeringspartiet at stemme imod noget, man havde søgt Finansudvalget om, og selv ville gøre det, kan jeg ikke forestille mig.

Men det er for så vidt også ligegyldigt, for her drejer det sig om, hvad regeringen står for, hvad regeringen ønsker med henblik på opfyldelse af de forpligtelser, der følger af den lov, som regeringen selv har indstillet til stadfæstelse, hvis regeringen skal kunne blive siddende. Og derfor mangler jeg stadig væk svar på de to spørgsmål, jeg stillede, da jeg sidst havde ordet.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg må altså sige til hr. Ole Espersen, at hvis vi nu tænker os, at vi er helt fremme ved snorene, hvad så? I denne sag er det gået sådan til, at regeringen ekspederede et aktstykke til Finansudvalget, som vi burde, for der var vedtaget en lov af et flertal her i salen. Så kommer sagen til behandling her i Folketinget på grund af Fremskridtspartiets initiativ, og det er vi i gang med nu. Jeg går ud fra, at sagen derefter vender tilbage til Finansudvalget, som skal færdigekspedere den.

Så kan man foretage det tankeeksperiment, hvad der ville ske, hvis det nu måtte gå sådan – hr. Bilgrav-Nielsen var inde på denne spændende tankegang – at et flertal i Finansudvalget ikke vil ekspedere sagen eller ikke vil stemme for aktstykket af forskellige politiske grunde. Så etablerer man muligvis noget i retning af en tvangssituation for regeringen – det kan jeg godt se – fordi regeringen naturligvis har accepteret at administrere den lov, som Folketinget har vedtaget, men ikke kan gøre det, hvis det bevillingsretlige ikke er i orden. Jeg synes i og for sig, det ville være lidt kværlantisk eller lidt i retning af chikane, hvis et flertal i Finansudvalget ikke vil stemme et aktstykke hjem, som har et flertal bag sig her i salen, men hvis det sker, kan det godt være, vi må overveje, om ikke regeringspartierne så må gøre det. Ja, så

må vi jo gøre det på den måde, det forfatningsretlige og bevillingsretlige skal jo være i orden.

Jeg synes, det hele virker kunstigt. Vi har været dybt uenige i denne sag, og det har været en ganske ægte, oprigtig uenighed. Der var en stor debat om palæstinenserloven her i salen, og det var tydeligt, at der var to meget forskellige holdninger, men et flertal ville altså have den lov på plads, og den kom på plads. Jeg synes, det ville være logisk, mest anstændigt og mest naturligt, at det samme flertal var til rådighed, når bevillingen skulle stemmes hjem, men vi kan godt komme i den parlamentarisk set lidt komiske og – synes jeg – uværdige situation, at hvis flertallet nægter at leve op til de økonomiske forpligtelser af flertallets egen lov, må vi andre sørge for det. Det vil vi da tænke over i mellemtiden, om det nødvendigvis må blive slutstenen på denne ejendommelige sag. For hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Ole Espersen har jo ret i, at det bevillingsmæssige nødvendigvis må være i orden, ellers kan regeringen jo ikke administrere den lov, regeringen ganske vist har stemt imod.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Når man nu igen har lyttet til statsministeren, er det altså ikke for stærkt sagt – og jeg håber også, det er i nøje overensstemmelse med Tingets forretningsorden – at tilkendegive, at statsministeren tager aldeles overlegent på denne sag, og jeg synes også, at statsministeren den ene gang efter den anden med sine mærkværdige og overlegne bemærkninger direkte udfordrer det samlede Folketing.

Statsministeren ser helt bort fra, at der i øjeblikket ligger en bevillingssag fra et af regeringens medlemmer på Folketingets bord. Det er ikke Folketingets sag, det er regeringens sag, og det må give anledning til megen undren, at det pågældende medlem af regeringen, nemlig socialministeren, der har lagt navn til denne bevillingssag, har meddelt, at hun ikke kan stemme sammen med flertallet i Tinget. Jeg forstår det ikke. Jeg kunne langt, langt bedre have forstået, hvis socialministeren for længst havde tilkendegivet, at hun ikke ønskede at tage del i den form for parlamentarisk arbejde, men hellere ville stå uden for regeringen end at være medlem af en regering, der udfordrer Folketinget på den mærkværdige måde, som